

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 238/06-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 18/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2005 doručená sťažnosť J. S., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 18/05.

Sťažovateľ namieta, že si v konaní sp. zn. 21 C 18/05 uplatnil 31. januára 2005 nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená „zlým úradným postupom“ zo strany Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) spočívajúcom v nedodržaní zákonom ustanovených lehôt a po doplnení návrhu 19. septembra 2005 aj „pre zlé rozhodnutie štátneho orgánu MS SR... na základe nálezu Generálnej prokuratúry SR pod sp. zn. IV/2 Gn 4029/05-16 zo dňa 25. 8. 2005“. Sťažovateľ v podnete na ministerstvo uviedol nedodržanie vyhlášky ministerstva č. 125/1994 Z. z., ktorou sa vykonáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ namieta, že ministerstvo mu neodpovedá na jeho podnety a okresný súd nekoná, čím porušuje jeho základného práva garantované ústavou podľa čl. 48 ods. 2 a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Sťažovateľ ďalej namieta postup orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s jeho väzbou avšak bez konkretizácie namietaných skutočností. Súčasne žiada aj o ustanovenie advokáta pre konanie pred ústavným súdom a o oslobodenie od súdnych poplatkov. Túto žiadosť doložil čestným prehlásením o svojich majetkových pomeroch.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Žiadam Ústavný súd SR aby vyhovel mojej sťažnosti a priznal mi porušenie mojich práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktoré je ako právo na súdnu a inú právnu ochranu, garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

a aby formou príkazu, prikázal Okresnému súdu Bratislava I. v právnej veci č. k. 21 C 18/05, konal bez zbytočných prieťahov ktoré povedú k naplneniu môjho práva garantovaného Ústavou SR v čl. 48 ods. 2 a Dohovoru... v čl. 6 ods 1.

Ďalej žiadam Ústavný súd SR primerané zadosťučinenie a to výške 14-násobku priemernej mesačnej mzdy ku dnešnému dňu, mám stredné odborné vzdelanie s maturitou – SPŠD – T. a to nasledujúcich dôvodov“.

Pretože podanie sťažovateľa v predloženej podobe nemalo náležitosti ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval sťažovateľa na jeho doplnenie.

Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil o informáciu týkajúcu sa konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 21 C 18/05, v ktorej uviedol, že sa 21. apríla 2005 dožadoval vyrozumienia o stave namietaného konania, a že okresný súd mu 9. februára 2005 zaslal tlačivo na potvrdenie jeho majetkových pomerov, ktoré bolo z roku 1986 a pre príslušné orgány teda neakceptovateľné.

Na okresnom súde ústavný súd zistil, že konanie začalo na základe návrhu sťažovateľa 31. januára 2005, opakovane bol vyzvaný na odstránenie nedostatkov konania (19. september 2005 a 15. november 2005). Svoj návrh sťažovateľ doplnil okresnému súdu 28. novembra 2005.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Pri namietanom porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom okresného súdu ústavný súd posudzoval, či namietaný postup okresného súdu signalizuje možnosť vyslovenia porušenia namietaného práva. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že namietaného konanie, ktoré začalo v januári 2005, vykazuje určité znaky nečinnosti, ako aj neefektívnej činnosti, avšak ich intenzita nie je taká, aby zakladala reálnu možnosť vyslovenia porušenia práv namietaných sťažovateľom po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Navyše, sťažovateľ svojím postupom spočívajúcim v nedostatkoch jeho návrhu a nevyhnutnosti ich odstránenia a doplnenia, ku ktorým smerovali výzvy okresného súdu (uznesenie č. k. 21 C 18/2005-16 z 19. septembra 2005 a uznesenie č. k. 21 C 18/2005-28 z 15. novembra 2005), sám participoval na doterajšej dĺžke konania. Na základe týchto skutočností ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V ďalšej časti sťažnosti síce sťažovateľ namieta postup orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s jeho väzbou, ústavný súd konštatuje, že táto časť nemá náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde, a preto ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal a odmietol ju.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z uvedených dôvodov bolo už bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2006